

Barcelona 2 juny 1947

Estimats fills: Després del cable anunciant un el naixement d'aquesta meravella de criatura que en Ramon, vam esperar afanyosament la carta que em havia d'explorar amb més calma que un simple telegramme detalls de la seva miqruada al món i de l'estat de la mare. amb la carta s'ha fet esperar més del que pensàvem i amb tot i que més ratlles rebudes de l'aquari. Nostra feien al.lunó al ardeveniment, no hem vist tranquil fins que em ha arribat la vostra de 19 de juny, acompanyant la primera fotografia del nenut, per la que podem apreciar que es vertaderament xanós.

S'apara que haurien rebut la que un veig adreçar ~~al pare i a la mare~~ poc després de saber l'aconteixement, així com el cable en resposta al vostre donant-vos l'embrassament.

En quan a la semblança del petit amb el Pere, ja que em ho diu el pare, afegint que t'altom aprime igual, em ho hauriem de creure. Per la foto que tenim, nos aviat apreciem nosaltres, aquí, que recorda els trets característics de la família de la mare, ^{els clar que} en altres fotos el nostre judici es pot ~~apreciar~~ ^{modificar} i entenem alguns de trobar-li tantes coses de la nostra breu vida. El punt dolç es que hauri heretat una mica de cada un; i us doni molts anys de vida, de salut i de sempre heru criar-lo furt de cos i m d'esperit, pel que vos i honor de la família.

Un ~~ben~~ alegrat molt de que tot haques anat bé. La mare ha patit qui-rab-lo. Ja la coneixes, Pere, mateix per tot, i continua tant i ha sofert tant pels endeviments d'aquests darrers anys, que han dut a la nostra família comils tan interpretats, que jo no sé d'on ha tret el temps i la renouació per a suportar-los. Es a dir, n que ho sé; Joan. El ha estat com una continuació de tu mateix. S'hi ha correspost plenu ment, amb tot l'afany, tot l'amor, tates en inquietuts i desficiis que propis imaginaria-te i encara amb més alertes que en que amb tu hauria horgent de tenir, perquè Joan n'ha estat més necessitat i perquè em ha semblat, per afegit, que n'etorn més necessitat. Però que em ha tu tregut tot: manupio, exortativa, la rosa, quel-tes, minutis... que se jo!... Una nobleno a continuar se

que he tingut constantment preocupada a la terra mare i que, gràcies a Déu, he recuperat, després d'una fisioteràpia per a curar-li la sinusitis que, en un moment en haviem dit que se li hauria hagut d'afegir. D'ahe-
 tem de país, el Dr. Azoy l'operà d'un quànquís que tenia entre la lumbeta; mes tard el mateix doctor li extirpà les amígdales; un dia, jugant, va partir-se la llenyuga, i altre vespada el doctor Azoy va intervenir-lo quatre minuts per deixar-li la llenyuga com abans. Vore intervenció perquè les adenoides se li haviem reproduït... és a dir, un calvari de volveralts i de sufriments. El doctor Azoy en tots els casos s'ha comportat com un gran amic. ~~Per~~ Per l'interès amb que sempre em ha atès, i per la generositat. Un dia, a insistències meues va dir-me: "Pel que estimo al sen pare, he ams-
 tad amb el sen oncle, pel que t'he petit es mereix i pel que in-
 re i collo... no insisteixi mes". I, en clar, aduint raons
 allhora tan clares i tan misterioses, no vaig insistir.

Ara, gràcies a Déu, estic bé. El dilluns, dia 9, fa l'examen d'impres. He preparat el té totalment calent i a casa semblen tots estroliants. D'entre el sen grup sobre el primer bloc. ~~Y~~ i inclou un dels seus darrers retrats. Tu veus que estic fet tot un home.
 Ara em va visitar el germà ^{deu} Bartia. Al sempre Domingo no e'he vist mes, aquell per la dura-
 ra exposició no hem tingut ~~cap~~ ^{cap} airentera per a tractar ~~de~~ ^{de} volver l'edició de "Màrtirs". Una vegada llegit el poema tinc el meu dupte sobre la possibilitat d'editar-lo sense rics i es d'aquest perill del que m'ell parlar amb el sempre Domingo. Ara, pel que paria i s'exagera a Montserrat hem subert un petit retrat. Les folies requereixen alertades com mai. Les toleràncies sobre publicacions ~~de~~ ^{de} d'elles catalans i representa-
 cions de teatre català, adrems de limitades, un control-
 des amb desconfiança i menyspreu. Els sentim ferasters a casa. I semblen com si es desitja alguna relliscada que porti h'iques acabar amb tots toleràncies. Ja contesta-
 sé la carta den Bartia així que mequi donar-li noticies mes concetes.

Pel germà den Bartia i pel sempre Domingo m'avalento de les activitats literàries, importants, que desenvolllen. Ells haneeixen abundants probes, de lli-
 tres i publicacions que han rebut sense cap mena d'en-
 trebanc. Ells he emeipit una única, estranyent-me que t'a

m' heuigis hurlut sempre tant hoce de les que a tu i a tu
nyer i de que mai no m' heuigis triar, res. Triaig
exclusió d' "acoluman" i els quatre llibres que m' m
lleuar la supera País, però jo em refereixo a coses en
cutolà. i Pelheren tu els "blors" de ullendari que t' vaig
transmetre?

Estimada Rom: T' endarino felicissima amb
el "ten" Raimon. El avís de Barcelona també em ren-
tin tots entendidts. Mai, en la nostra vida, hauriem
imaginat que passaria coses tan grosses capases de
reparar del nostre cutat al fill que tan estimem, i
que t' derti em depareis aquesta jogada d' éver
avis d' un net que no poguessem herer i tenir entre els
nostres llavans desde t' mateix instant d' ariver al
mon! Cal esperar dies mes venturosos!... Mentres-
tant, i així que al petit se li despertin els sentits,
no deixen de fer-li sabiques que tant eleny d' ell i
de nosaltres, els seu avís paterns, que tant valien
d' estimar, se l' estimen també com un boi del seu
cor. L' entueralome i que us el puguen veure ben
quen...

Un dia d' aquets escriuré al teu pare, antic
i ben veient i admirat amic. Va aquesta antiafmu-
ció, per justificar la trizença.
Moltes molines al vent i per a volub-
tes tot l' amor del nostre pare Caolés

Estimats fills: Ho ^{em} canso de mirar-me aquesta pre-
siositat de criatura; que gras y formós está; que
deu us donqui força salud y prosperitat per apoguer-
lo pujar com cal. Pere fill meu et veig felis y cipià
m' ajuda molt a pasar aquest calvari, nit y dia et tingo
en el pensament y a totes horas reso a la Verge de la Bonany
nova y li porto iris perquè la teva delicatut no s' intaron-
pi. Rosa filla sigues ben casolana, que aquest caliu no
es repedi, que el vostra fillet pugui pujar ab les
solicitudes de pare y mare que tan necessita, que, de tot,
ells en paguen les conseqüenciás y no hi tenen cap culpa
pobrets estemmes forse forse, que la vostra mare us
estima molt a tots y per tots procurará sempre, molts petons pel

de la nostra filla